2017. október 29. - **A múlt**

Nagyon helyesen mérte fel az angolszász politika a XIX. század negyedik negyedében, hogy világuralmukat a német államok egyesítésével a német birodalom veszélyezteti, ha a németek gazdasági egységgé szervezik Európát. Tehát a lényeg: Európát vissza kell tartani a fejlődés lehetőségeitől. Európa szerkezetileg a monarchiák rendjén nyugodott, kivéve Franciaországot. A francia példa adta az ideológiai indokolást: szűnjenek meg a királyságok, a haladás rendje a köztársaság. Az Osztrák–Magyar Monarchia esetében felsorakoztatták a köztársasági eszme alapját képező nemzetköziség ideológiája mellé a nacionalizmus ideológiáját is – ha csak átmenetileg is a siker érdekében –, ami az akkor felvirágzó pánszlávizmus volt.

Első lépcsőben Közép-Európa politikai és gazdasági egységét rombolták szét az első világháború eredményeképpen. A kettős monarchia felszámolása menthetetlenül véglegessé vált, azonban Németország egy bő évtized után feltámadt a köztársasági posványból, amibe beleszorították. Ez a feltámadás valóban politikai reakció volt, és mértéktelenségében is arányos, mert a bolsevizálásba torkollás elhárításaként jött csak létre, túlzásaival is következményként. Lehet nácizni, jobbára kötelező is, de az adott helyzetben a nemzetiszocializmus mentette meg az országot a programozott összeomlasztásból. A nyugati támogatással létrehozott Szovjetunió volt hivatva meghonosítani a világ számára a szocializmust. Sehol nem sikerült, ma már csak múlt. A német nemzeti szocializmus valójában minden volt, csak szocializmus nem, a szónak politikai-publicisztikai értelmében sem. Németország szakértő közgazdászai eltűrték a hitleristák szóhasználatát, de fenntartották a soha mással nem is behelyettesíthető kapitalizmus alkalmazását, azonban azt az állam ellenőrzése alá vetették. Ez sem volt egészen eredeti ötlet, de ha ezt Németország teszi, az veszélyes, tehát a Nagyhatalmi Klub részére elfogadhatatlan. Vajon tudták-e a németek, hogy az elképzelhető legnagyobb bűnt követték el, amivel magukra vonták a még pusztítóbb háborút és a mai napig is tartó politikai kötőféket és gazdasági ellenőrzést?

A mai helyzet

Európa kettős megszállását véglegesítették a Helsinki Egyezménnyel, de a szovjet típusú megszállás eredménytelen volt az internacionalista célok részére. Amerika is a felszabadításban jelölte meg európai megjelenésének értelmét, de az tartós lett a mai napig is. Katonai jelenléte indokolható azzal a geopolitikai érveléssel, hogy nélküle katonai hatalmi vákuum keletkezne, amit a kétségkívül erős orosz katonai erő betöltene. Ebből annyi a haszon Európa számára, hogy mentes fegyveres háborús állapotoktól és mentesül védelmi kiadásoktól. Ez ma már közel háromnegyed évszázados helyzet, ami alatt az európai politikai szemlélet sikeresen befogadta az amerikai mintát, azt amivel az ország a pártpolitikai életét egyetlen átfogó ideológiai ernyő alatt éli. Az ernyő a legszebb emberi törekvésről kapta a nevét, az emberi szabadságot általánosan értelmező szóval: liberalizmus.

A kapitalizmusról többször elmondtam, nem vitatható, hogy a pénzgazdálkodás egyetlen lehetséges formája. A kapitalizmus szónak azonban van egy másik értelmezése is: amikor a nagypénzűek a hatalom területére telepednek. A pénzhatalom nemzetköziségе a pénzforgalom természetéből való, így célja a nemzetekfelettiség. Az ország, mint gazdasági egység saját állami életét akarja élni. A politikai internacionalizmus agresszív törekvés, ami lebontana minden akadályt ami érvényesülésének útjában áll.

Nyugaton, így Németországban is, a politikai pártok a liberalizmus ernyője alatt működnek.

Legjobb példa volt erre a német kereszténydemokrata-szociáldemokrata kormánykoalíció. (Szegény Prohászka Ottokár ha tudná, hogy a kereszténység összeágyazott a liberalizmussal...) Sikeresen követték a liberalizmus elveit a kormányzásban, és így Németország, mint az Európai Unió legerősebb tagja, szorgalmazza az Unió központi irányítása bevezetését, másszóval minden nemzeti érdek és szuverenitás feláldozását a közösség részére.

Mit veszthet rajta Németország? Egy feloldott Európában is a legnagyobb gazdasági erő marad. Ja, hogy a kislétszámú népek beolvadnak?– őket nem érdekli, mert az unión belüli sokféleség csak akadály az internacionalizmus részére. De a bevándoroltatási sokféleség sem zavarja, hiszen a fajok, népek összevegyítése is internacionalista program. Nem is volt probléma a Bush–Clinton–Obama időszak idején, Merkel és Schulz együtt tolták a liberalizmus szekerét. A hosszú amerikai jelenlét erdményeként Nyugat-Európa politikai rendszere internacionalista, és így nemzetellenes.

Egy kis zökkenő

Európa nem tud megszabadulni a németek létezésétől, mert 80 milliós tömegével, kultúrájával, civilizációjával és ipari készségével nemcsak része Európának, hanem vezető hatalma. A kollektív bűntudat megalázottságát is elfogadva Európa vezető népeként elháríthatatlanul minden versenyben az élre kerül. A nacionalizmus nála csak egy 12 éves kizökkenő volt, valójában nincs szüksége extrém viselkedésre, minden tulajdonsága momentumával Európa élenjáró országa lehet. És lett is az Európai Unión belül is, ahol gazdasági gyarapodása részére nem voltak határok. A liberalizmus globalizmusában fejlett iparának piacot talált még az Egyesült Államokban is. Trump elnök közvetlenül a Fehér Házba való beköltözése előtt kijelentette, hogy „az Európai Unió csupán eszköz Németország számára” saját gazdasági gyarapodásához.

Ne menjünk most részletekbe, de egy elemzésből kell idézni: „Az USA-ba irányuló német export olyan robbanásszerűen nőtt az utóbbi időben, hogy árukivitelükben mára Amerika került az első helyre. Tavaly az Egyesült Államokkal szembeni német kereskedelmimérleg-többlet 75 milliárd dollárra rúgott (ennél többet csak Kína tudott elérni), ami becslés szerint közel egymillió feldolgozóipari állásnak felel meg. Nem véletlen tehát a Berlinre irányuló újdonsült Fehér Ház-i figyelem.”

Itt áll az internácik következő aggodalma, hogy Németország ismét előre tör, és mint hűséges internacionalistát nem lehet harmadszorra is helyre tenni. Vagy be kell vallani, hogy Európában nem fog működni a központi irányítású uniós kormányzás.

Az EU tényleg nem rossz közeg a német ipar számára. Ismét egy idézet: „Visszatérő eleme az euróválsággal kapcsolatos elemzéseknek, hogy a fő ok nem (vagy nem kizárólag) a déli államok gazdasági gyengesége és államháztartási rendetlensége, hanem egész egyszerűen az volt, hogy a németek az eurót kihasználva el tudták árasztani az EU-t a saját termékeikkel. Miközben pedig a németek brutális kereskedelmi többletet csináltak a többi uniós tagállammal, azok a folyamatos kereskedelmi hiányt csak hitelből tudták fedezni. Hiszen ha mindenki külföldit vesz, akkor a pénz szükségszerűen kiáramlik az országból. A kimenő pénzt pedig valahogy pótolni kell, ez esetben hitelből.”

Mi problémája lehet a német választópolgárnak Merkel mama kancellári uralmával? Nem fogalmazódik meg a változtatás igénye.

Egy dolog azonban belekavart a levesbe:

A menekültek befogadása kérdése

A szeptemberi választásokig csak olyan pártok voltak a német parlamentben, amelyek

megegyeztek a liberalizmus alapértékeiben. Ennek a szép hosszú egyöntetűségnek most vége lett. Bekerült a törvényhozás házába a nép akaratából egy eddig külső kis párt, amely más mint a többi. Neve is ezt sugallja: Alternative für Deutschland. Harmadik erőcsoport lesz a parlamentben 12,6 százalékkal. Ha nézzük a százalékos táblázatot, ez a szám nem is kevés: CDU/CSU 33,5%; SPD 21%; AfD 12,6%; FDP 10%; Linke 9%; Grüne 9%. (A Fidesz 1994-ben 13%-on állt, 4 évre rá kormányt alakított.)
A német választók 85 százaléka a hagyományos pártokat választotta. Martin Schulzot jelölő SPD szociáldemokrata párt támogatottsága történelmi mélypontra, 20,4 százalékra csökkent. „Hiába ülhet negyedszerre is a kancellári székbe Angela Merkel, a párt több sebből vérzett a választásokon. A német szélsőjobb ugyanis meredeken száguldott felfele, a AfD a harmadik erőként került ki a választásokból, miközben a két kormánypárt, a CDU/CSU és az SPD jelentősen gyengült. Elemzők szerint Merkel most fizette meg a menekültpolitikát – mire lesz így elég a győzelem? (Privátbankár.)”
Összegezve a fentieket, két változás történt alig egy éven belül, súlyukat máris érzékelni lehet. Egyik: a Clinton–Bush–Obama neoliberalista nyomulás megtorpant, bár felszámolása még várat magára. A német–francia Európai Uniós központi kormányzási terv a tagállami szuverenitások teljes felszámolására, elvesztette nagy háttér támogatását.
Másik: Az inváziós bevándoroltatás állami támogatása nem lesz folytatható Németországban, ennek ellenzése világos kifejezést nyert a szeptemberi választáson. Az ellenzés beköltözött a német parlamentbe, és a növekvő polgári ellenállás nagy nyomást fog gyakorolni a kormányzatra.
A politikai képletben, mint ahogy történik háborús állapotokban, két egymással szembenálló nézet maradt: nemzetellenes vagy nemzeti.
Magyar vonatkozásban is, nem lesz már kicsit ilyen, kicsit olyan. Nem lehet Árpád-sávos zászlót lengetni és az országot védő kerítésbontókhoz szegődni, kormányt buktatni. ***Csapó Endre***